

”Guds namn är barmhärtinghet”, har påven Franciskus sagt. Att vara barmhärting är Guds innersta väsen. Vi människor kan aldrig förstå djupet och vidden, bredden och längden av detta mysterium. Men jag tror att alla vi som är här idag i Oskarström ända har fått någon form av insikt i detta mysterium. Har vi bara fått en aldrig så liten aning om vad Guds barmhärtinghet innebär, då är vi fast. Då kan vi inte låta bli att överlämna oss till honom, tacka och tillbe honom. Då har vi förstått vad som är själva meningen med livet och hela tillvaron. Utan barmhärtinghet vore tillvaron meningslös och tom. Utan barmhärtinghet är allt kallt och hårt. Utan barmhärtinghet ser vi människor på varandra som konkurrenter och fiender. Har vi mött Guds barmhärtinghet blir vi bröder och systrar, vänner, eftersom vi har en gemensam barmhärting Fader som ser på oss alla som sina älskade barn.

Samtidigt behöver vi mänskliga modeller på vad det innebär att vara barmhärting. Därför blir Gud människa. Därför sänder den barmhärtinge Fadern sin enfödde Son till oss för att förklara Guds innersta hemlighet: barmhärtingheten. Hela evangeliet är en enda berättelse och förklaring av vad barmhärtingheten är. Idag får vi se barmhärtingheten återspeglad i henne som fick föda Guds Son till världen: den obefläckade Jungfru Maria. I henne ser vi ur bilden av den moderliga, kvinnliga barmhärtingheten. Dagens evangelium ger oss i blyxtbelysning en snabbskiss av vad det innebär att vara barmhärting. Maria som själv väntar på att få föda sitt barn till världen hastar utan betänkligheter iväg på en besvärlig resa över bergen för att vara nära sin åldriga släkting Elisabeth som skall föda sitt barn. Den andras behov och nöd är viktigare för Maria. Hon ser mer till sin nästa än till sig själv. Det är så barmhärtingheten fungerar rent praktiskt. Inte hur jag känner det, vad jag behöver, vad jag vill göra utan vad min nästa behöver. Det är ofta denna tröskel som vi inte kommer över, eftersom vi utgår från oss själva i stället för från de andras behov och nöd. Om vi inte är beredda att gå över denna tröskel kommer vi aldrig iväg, då sitter vi fast i själviskhetens slaveri och skruvstäd. Vi kan aldrig få en aning om vad äkta barmhärtinghet är. Men Jungfru Maria har en förunderlig förmåga att få vårt stenhjärta att tina upp. Som en god mor har hon tålmod med oss, men leder oss ändå med öm och fast hand in på barmhärtinghetens väg.

”Er kärlek skall vara uppriktig... Visa varandra tillgivenhet och broderlig kärlek, överträffa varandra i ömsesidig aktning” (Rom 12:9), skriver Paulus. När vi låter oss älskas av Gud och låter denna kärlek tränga in i hjärtat och ”impregnera” oss inifrån, då blir det naturligt för oss att liksom Maria tänka mer på de andra och vad de behöver. Det är den helige Andes stora uppgift i vårt liv: att inspirera och leda oss på denna barmhärtinghetens väg: ”Öppna oss för vad din

Ande säger, så att vi tillsammans med Maria prisar och upphöjer din storhet”, så bad vi i dagens kollektbön. Ja, vi måste tacka och prisa Gud att vi får del av hans barmhärtighet på så många sätt och att vi också får dela ut det som egentligen är hans, själva barmhärtigheten, till dem vi möter på vår väg.

Jungfru Maria är och förblir den stora förebilden och modellen både på hur vi skall ta emot Guds barmhärtighet och hur vi skall dela ut den till de andra. Ser vi på Maria vid bebådelsen, tänker vi på hur hon öppnar sig helt och fullt för Guds kallelse och därför får föda honom till världen som är själva barmhärtigheten, Jesus Kristus. Ser vi – som idag – på Marias besök, tänker vi på hur hon förmedlar Guds omsorg och barmhärtighet till Elisabeth. Magnificat, Marias lovsång, är egentligen en enda lovsång och hyllning av den Gud som ”förbarmar sig över Abraham och hans barn till evig tid” (Luk 1:56). Denna lovsång är så viktig att den bes varje dag i vesper, Kyrkans officiella kvällsbön. Tänk om även dem som inte hinner be hela vespern, skulle be Magnificat varje kväll. Då skulle säkert många fler bli ”impregnerade” och genomsyrade av barmhärtighet.

Dagens evangelium visar oss hur konkret barmhärtigheten alltid är. Det är inte bara ett vackert begrepp utan handfast handling. Varje dag ställs vi inför möjligheten att översätta vår tro till handling. Möjligheterna fattas aldrig, det är bara viljan som ofta saknas. Både Gud och människor bedömer oss efter vad vi gör, inte efter vad vi säger och tänker. Hur ofta har inte Jesus pekat på detta och hur ofta har vi inte försummat att göra som han säger. Ändå får vi varje dag en ny chans. Därför behöver vi öva upp vår hörsamhet, vårt lyssnande till Guds inre röst som manar oss att göra det som är gott i varje omständighet. Denna lyssnande, lyhörda hållning kan vi lära oss av Jungfru Maria. Hon har en enastående förmåga att påverka oss, så att vi liksom hon lyssnar till Andens späda, men ytterst bestämda röst i vårt innersta. I sista hand är det därför vi vallfärdar hit till Oskarström. Vi behöver Marias moderliga hjälp för att bli bättre lärjungar till Jesus. Vi behöver en öm och barmhärtig, men också en envis och krävande moder som vill fostra oss till goda kristna. Vi behöver Maria, barmhärtighetens moder, för att lära oss att vara barmhärtiga mot alla vi möter, inte bara mot våra egna, utan också mot dem som ingen ser och bryr sig om, ja, mot dem som vi inte tycker om eller som gör oss illa. Det är bara barmhärtigheten som kan besegra ondska och fientlighet. Det är bara barmhärtigheten som kan binda ihop människor av helt olika ursprung och uppfattningar. Utan barmhärtighet går världen under. Därför är vi här idag: för att be om Jungfru Marias förbön för vår splittrade värld, så att barmhärtighet och godhet, rättvisa och fred får sista ordet och inte hat och förtryck. *Heliga Maria, Gud moder och vår moder, be för oss, så att världen tar emot Guds barmhärtighet och förvandlas av den. Amen*